

SCÉNÁŘ – Marie Němcová

Vstup 1 – úvod

(záběr na žáky) Dobrý den, my jsme žáci Základní školy Kunovice u Pálenice a dnes, 28. listopadu 2024, nás svou návštěvou poctila paní (Foto č. 31 paní Němcové) Marie Němcová, která se narodila Františce a Tomášovi (Foto č. 7 rodičů – svatební) v roce 1940 a téměř celý život prožila v Míkovicích. Spolu s ní k nám přišla (FOTO č. 32 paní Němcové a Huňkové) i její dcera Ivana Huňková, která její vzpomínky doplnila.

Vstup 2

Nejprve jsme si povídali o období, kdy začala 2. světová válka. Jedna z nejbolestnějších vzpomínek pochází z doby, kdy jí bylo pouhých pět let. (Foto č. 5 v pěti letech) Němečtí vojáci shodili v Míkovicích bombu, která dopadla poblíž místního kostela. (Foto č. 29 kostela) Její teta utrpěla těžké zranění ruky, které si vyžádalo amputaci. Střepiny zasáhly i jejího strýce, který na následky zemřel, a mnoho dalších lidí z okolo bylo těžce zraněno.

„V nedělu jednu, jak šli lidé z kostela, tak letělo letadlo a hodilo bombu.“

„A šli z toho kostela, stáli u dveří, a ještě tam přišel jeden pán z Míkovic, a bavili sa tam o nečem, no a ta bomba jak spadla, tak ho zabila, a ešte tam byla teta a strýc. Téj tetě to vytrhlo tady kus ruky, a strýc měl v sobě střepinu.“

Vstup 3

Po této tragické události zasáhla rodinu další zkouška. Spolu se svým bratrem (Foto č. 26 (jestliže má, tak společné foto s bratrem) foto domu) musela opustit dům, který obsadili němečtí vojáci, zatímco rodiče zůstali v jejich domě.

(celkem 50 s)

„My sme pořád nekde se stěhovali. K babičce do Podolí, zpátky, k tetičce navrch...“

„A zasej jsme sa zpátky vraceli do Míkovic, a zas jsme bývali u mamčině sestry. Tam jsme bývali v takovém sklepě, a nemohli jsme jako dom, protože se nám nastěhovali do domu vojáci. Nastěhovali se do ložnice a otec byl doma aj mamka, ale chodili za nama.“

Rodina paní Němcové, (**foto č. 20, 28 dětství, dvůr**) která se živila zemědělstvím, chovala hospodářský dobytek a vlastnila zemědělské stroje. Vojáci, kteří obsadili jejich dům, si na zahradě zřídili polní kuchyni, zabili prase a uspořádali zabijačku. Zatímco ona se se svým bratrem nemohla vrátit domů.

„A, ti vojáci si u nás jako zabili prase.“

„Tak tam u nás jako si udělali takovů zabijačku. A tam byli.“

Vstup 4

(celkem 25 s)

Po odchodu vojáků zažila rodina mrazivý objev. Na jejich zahradě našli zakopaného vojáka (**záběr na žáky**)

) „No a pak jsme zjistili, že u nás v zahradě je zahrabaný jeden ten voják. No a šli jsme to sledovat jestli je tam lebo ne, a už tam nebyl. A říkalo sa, že sa nějak spojili s jeho rodičama a že ho potom pochovali nekde.“

Vstup 5

Kromě těžkých událostí, které se přímo dotýkaly její rodiny, paní Němcová vzpomíná na temné příběhy z okolí vesnice. V prostoru Míkovic (**foto č. 39 Míkovice – dnes nebo dříve**) působily partyzánské skupiny, které se plánovaly odvážně postavit okupantům. Paní Němcová si vzpomíná, jak se měli lidmi šířili zprávy o jejich pronásledování a zradách.

(celkem 83 s)

„Jak došli do Míkovic ti partyzáni jako, tak potom to začalo, no...“

„No, oni jako jak jich zradil ten od nás jeden chlap, tak oni utěkali na ty partyzány, víte. No a ti partyzáni zase utěkali navrch do Vinohradů, sa to tam říká a je tam Boří, tak do toho Boří, a oni jich tam postřílali.“

Podle jejích slov většina Míkovjanů o jejich přítomnosti věděla, lidé je běžně potkávali a podporovali.

„Oni chodili ti partyzáné, nekdy sem ich jako já viděla na vlastní oči, chodili jako po dědině v tych bílých habitoch.“

„Dvá z Míkovic museli vůz vzít a zapřáhnout koně a šli ty mrtvé sbírat. No a jak jich posbírali, tak jich vézli na Míkovský hřbitov, tam sú pochovaní.“ (foto č. 34,35 hrobu)

„Ta sestra lebo rodiče každý rok na vše svaté, jezdili do Míkovic na ten hrob a...“

Na jejich památku byl v míkovském lese odhalen památník na jejich počest (**foto č. 33 chata, 37,38 památníku**). Po této nešťastné události muselo mnoho rodin z Míkovic odejít do ilegality, neboť tresty hrozily všem, kteří se s partyzány stýkali.

„To zradil ten jeden chlap z Míkovic, ale on za trest, když to zradil, tak byl oběšený, oni ho oběsili. Jeho vlastní syn ho musel oběsit.“

Vstup 6

Pamětník: 0:17:50 – 0:18:00, 0:17:25–0:17:37 (celkem 22 s)

I když po válce společnost doufala v lepší zítřky, doba byla stále velmi těžká. Většině obyvatelům Míkovic a blízkého okolí, brali při kolektivizaci nejrůznější majetek, jako například různé zemědělské stroje a dobytek. Tatínek paní Němcové se ale vzepřel a svůj majetek, krávy a pole si vydobyl zpět. I přes to se rozhodl vystoupit z komunistické strany. Rodina čelila různým formám diskriminace. Například když paní Němcová nastupovala do zaměstnání, a podobné problémy postihly i její dceru, když se snažila dostat na vysokou školu. Přestože složila přijímací zkoušky, na školu ji nevzali.

„On si pořídil ty stroje, tu mlátičku, cirkulárku, šrotovník, obřizovač, to měl šecko doma.“

„No, zebrale mlátičku, ale moseli ju pak vrátiť. On šel, a sťažoval si, no a oni mu ju vrátili.“

Vstup 7

(celkem 6 s)

Navzdory všem těžkostem, které ji v životě potkaly, si paní Němcová uchovala obdivuhodný elán a nadhled. Největší motivací pro ni zůstávají její děti, vnoučata a pravnoučata, (**foto č. 27 pamětnice dnes i s pravnoučaty ?**) kterým ze srdce přeje

„Aby sa měli dobře, aby nezažili válku tak, jak my sme zažili.“

(= celkem 219 s)